

Kommissionens Bem. t. Udk. t. L. om den borgerlige Retspleje.

god Tro, og der saaledes ikke er Anvendelse for Reglen i § 120.

Reglen i 2det Stykke er nødvendig, for at selve Hovedprincipet (§ 113, 1ste Stykke) skal kunne opnaa en virkelig Gennemførelse i Praksis ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor Søgsmålet angaar forskellige Poster, hvoraf nogle maaske af indviklet Beskaffenhed. I saadanne Sager at nægte den vindende den ved Hovedreglen indrømmede Fordel, fordi Retten i en eller anden for Procedurens hele Omfang ligegyldig Bagatel afviger fra hans Paastand, vilde være Formalisme.

§ 118.

Det i Paragrafen indsatte Ord „ordentligvis“ har kun Hensyn til de i § 113, 1ste Stykke, optagne Undtagelser, men indeholder ikke selvstændig Hjemmel for en videregaaende Afvigelse fra Hovedreglen.

§ 119.

I den her gjorte Henvisning ligger, at, naar en Part helt eller saa godt som helt (§ 117, 2det Stykke) taber en Sag ved overordnet Ret, som han helt eller delvis har vundet i Underinstansen, vil han have at betale samtlige Omkostninger i begge Instanser, medmindre Retten „i særlige Omstændigheder finder skellig Grund“ til at gøre Afvigelse herfra.

Tanken er helt igennem den, at den tabende skal betale de ved hans Retsnægtelse forvoldte Omkostninger, medmindre det derved fremkomne Resultat paa Grund af specielle Omstændigheder vilde føre til et for den naturlige Billighedsfølelse særlig stødende Resultat.

§ 120.

Den heri indeholdte Regel er selvfølgelig og til Dels ogsaa anerkendt i den gældende Praksis.

Sammenholdt med § 113 bliver den samlede Regel denne: Den tabende skal — hvor ikke specielle Omstændigheder gøre saadant særlig ubilligt — erstatte Modparten de Udgifter, som han ved at fremkalde Proces har forvoldt denne, dog vel at mærke kun saadanne Udgifter, som maatte anses for hensigtsmæssige for Sagens forsvarlige Førelse, ligesom Modparten paa sin Side, for saa vidt han ved sin tilregnelige Fejl eller Forsømmelse maatte staa som den nærmere Aarsag til, at der er paaført den tabende Part overflødige Udgifter, maa erstatte disse.

§ 121.

Denne Paragraf indeholder, som bemærket i Motiverne til det tidligere Udkast, en Afvigelse fra den hidtil gældende Ret, idet denne ikke kender en saadan særskilt foreløbig Afgørelse af Spørgsmålet om den ene Parts Ret til at faa visse Procesudgifter erstattede af den anden. Reglen er imidlertid et naturligt Led i det hele ny System (sammenlign § 107); de heromhandlede Kendelser maa straks kunne fuldbyrdes i Overensstemmelse med de almindelige Regler i Kapitel XXIX, jfr. særlig § 335.

§ 122.

Medens den Part, hvem hans egen Sagfører ved pligtstridig Opførelse har paa draget særlige Omkostninger, om fornødent maa bringe dette Mellemværende frem under særlig Sag, er det kun rimeligt, at den Part, hvem Modpartens Sagfører ved pligtstridigt Forhold paadrager særlige Omkostninger, Processen vedrørende, kan faa sit Erstatningskrav i den Anledning paa kendt under Hovedsagen. Modparten maa finde sig heri, ligesom han paa saa mange andre Punkter maa tage Følgen af sin Sagførers processuelle Misgreb.

I øvrigt er Tanken den, at Ansvaret for pligtstridigt Forhold under Processen maa falde paa selve Parten, hvor ikke netop Omstændighederne bestemt vise hen til Sagføreren som den skyldige. Hvis imidlertid dette sidste er Tilfældet, maa Modparten ogsaa sørge for at nedlægge sin Paastand mod Sagføreren, da han ellers udsætter sig for, at den ikke bliver taget til Følge.

§ 123.

I Forbindelse med Reglen i denne Paragraf kan Opmærksomheden henledes paa, at man ikke har fundet det nødvendigt at bevare den nuværende Rets Regel, hvorefter en underordnet Dommer altid skal stæynes, naar Sagen indbringes for højere Ret, selv om man ikke vil gøre Ansvar gældende mod ham, idet dette i Virkeligheden kun er en besværende og intetsigende Formalitet. At derimod Dommeren, naar der, som her forudsat, gøres personligt Ansvar gældende mod ham, maa have Lejlighed til at forsvare sig, forstaar sig af sig selv.

Ifølge de i § 121 brugte almindelige Udtryk, vil den deri indeholdte Regel om særskilt Paakendelse ogsaa kunne anvendes i de i §§ 122 og 123 omhandlede Tilfælde.